

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені Г. С. СКОВОРОДИ
ЕКОНОМІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

***ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ
ЕКОНОМІКИ ХХІ СТОЛІТТЯ
ОЧИМА МОЛОДІ***

МАТЕРІАЛИ
II студентської наукової конференції

26 квітня 2018 року

Харків 2018

СОЦІАЛЬНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК МЕХАНІЗМ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ЗАЙНЯТОГО НАСЕЛЕННЯ

У сучасному світі соціальне партнерство є одним з найважливіших аспектів організації соціального ринкового господарства і одним із суттєвих аспектів партнерства між людьми в процесі виробництва і суспільного життя.

Трансформаційна економіка актуалізує проблему ефективності регулюючої функції держави у проведенні політики зайнятості на ринку праці. Це об'єктивно зумовлено причинами: нецілісністю багатьох ринкових інститутів; недосконалістю системи соціального партнерства; невідпрацьованістю інститутів регулювання зайнятості населення та забезпечення соціальних гарантій, взаємодії соціальних партнерів – підприємців (роботодавців) і найманих працівників та їх об'єднань (профспілок).

Соціальне партнерство представляє собою такий тип і систему відношень між роботодавцями і робітниками, при яких в рамках соціального світу забезпечується погодження їх важливіших соціально-трудових інтересів. В реальному житті соціальне партнерство виступає в якості альтернативи всілякій диктатурі класу чи особистості і являється цивілізованим методом вирішення соціальних конфліктів на різних рівнях [1].

Соціальне партнерство є гнучким інститутом, оскільки ґрунтується на засадах добровільності та взаємовизнання прав сторін-партнерів, реалізується на різних рівнях економічної системи – державному, галузевому, регіональному, виробничому (або, як називають деякі науковці, на мікрорівні – організацій, підприємств). Стратегічне значення соціального партнерства полягає у тому, що на засадах трипартизму можливо сформувати і поступово безконфліктно реалізовувати довгострокові завдання уряду, а отже, сприяти економічному зростанню.

Кризовий стан економіки загострив потребу визначення соціального балансу між найманими працівниками, власниками засобів виробництва (роботодавцями) і державою. Тому подальший розвиток незалежної держави потребує конституювання демократично-політичних та правових механізмів управління соціальними явищами. Соціально-політична сфера влади має наповнюватися різними формами взаємодії громадських організацій і рухів з державою та її структурами.

Накопичений досвід розвинених країн світу у формуванні механізму соціального партнерства, обумовив виникнення різноманітних його моделей з урахуванням національних та регіональних особливостей кожної з країн. В найзагальнішому вигляді сформовані моделі соціального партнерства можна розділити на наступні: "американська", яка ґрунтується на широкій участі найманих працівників у власності підприємства; "німецька" – що базується на залученні найманих працівників в управління виробництвом через спеціально створені органи, на тарифній автономії; "скандинавська", яка полягає в залученні персоналу в розподілі результатів виробництва [2].

Список використаних джерел:

1. Єсінова Н.І. Економіка праці та соціально-трудові відносини: Навчальний посібник. — К.: Кондор, 2006 — 432 с. 2. Кудряченко А. Інститут соціального партнерства як чинник демократичного розвитку суспільства: світовий досвід та висновки для України [Електронний ресурс]. URL: <http://old.niss.gov.ua/monitor/juli08/19.htm> (дата звернення: 19.03.2018).